

27004/4

Hind 25 senti

EESTI SKAUP

EESTI SKAUTIDE MALEVA HAALEKANDJA

Jõulu lugemine.

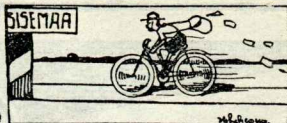
VIII AASTAKÄIK JÕULUD 1928 Nr. 4
VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE MALEVA PÄASTAAP

TOIMETUS JA TALITUS:
TARTUS, VALLIKRAAVI TÄNAV 19
AADRESS KIRJAVAHETUSEKS:
TARTU, POSTKAST 130

VASTUTAV TOIMETAJA: K. TREFFNER.
TEGEVTOIMETAJA: NSKM. A. GRÖNBERG
TOIMETUS: H. HAAMER, K. LIPING,
A. SAMMET.

TEATEID

Toimetused palub saata teateid malevate, rühmade ja karjade selles osakonnas avaldamiseks hiljemalt 10. veebruariks 1929 a.

1929 Juubeli Jamboree kink Baden-Powellile on meie rahas 16 senti igalt skaudilt ja hundipojalt. Annetusest võtab osa iga E. S. M. liige ja selle tasumise tähtaeg on 31. jaan. 1929.

Jamboreest osavõtu suhtes saadeti malevatele mitmeid ringkirje.

Läbirääkimised noorseppadega on praegu komisjonide ajajärgus. Tulemused selguvad vast jaanuaris 1929.

Väikeses linnas suur maleva.

Paide malevasse kuulub praegu 5 rühma, 4 karja ja 2 üksiksalka, kokku umbes 200 liiget. Neist on maarühmad Türil, Kulus, Tamsalus ja Nõmmkülas.

Maleva vanemaks on hra Eglon, kelle tegevus skautlikul alal leiab seltskonnas häatahtlikku hindamist. Maleva juhiks on nskm. R. Krispin.

Kõigist skautlikest ettevõttest on maleva osa võtnud elavalt. Nii käis Latvija suurlaagris neljaliikmeline esitussalk, mõõdunud aastakoosolekust võttis osa 10 skauti. (Samuti on „E. Sk.“ tellimisarv Paide malevas eeskujulik. Toim.)

7. okt. korraldas maleva perekonna-õhtu, mille kava kandvamaks osaks olid ettekanded Latvija suurlaagrist osavõtnutelt.

Praegu on tegevuses harjutuskool eksamite ettevalmistamiseks. Lähemal ajal on asutamisel skautide kodu. Ruumide suhtes on vastu tulnud Sõprade Seltsi liige hra Steinberg ning lubanud neid tasuta kasutamiseks.

Üldiselt võib jääda maleva tegevusega praegu täiesti rahule. Jääb ainult soovida, et see nii edasi kestaks. K—u.

Isamaaline meeoleu Tartus.

1. detsembri puhul oli Tartu N. M. K. Ü. täis kiilutud noortest skautidest, gaidi-

dest ja ühingu poistest, kel isamaa-armas-tus rinnas.

Kolonel Pinding pidas kõne 1. detsembrilest päeva tähtsusest ja tuletas meele kuidas me isad ja vennad — Eesti rahvas — pidi võitlema 10 aastat tagasi meist mitu korda tugevama vaikselt püsti ja skautide vaenlane, kes julges sõida silm-silma vastu, kuigi ta kaotas.

4 aastat tagasi tungis ta samal ööl kui vihane sorts magaja Kalevi kallale.

Mitmed paremad isamaapojad langesid, igaveseks maamulda. Neid mälestades tõusid noored vaikselt püsti ja skautide trio mängis koraali. Lõpuks lauldi ühiselt „Eestimaa, mu isamaa.“

Pärast aktust jagati poistele, klubidele ja skautrühmadele diplome näituse, kerkespordi ja pingpongi võitluste tulemusena.

Onu Sam.

Piiriäärsete skautide tööhoog.

Nooremaid rühmi on Petseri Eesti skautide rühm. Ehk-küll alles vähe kogemusi, rühmaliikmeid ainult kaks-kümmend, on kõigil siiski hää tahtmine ning visa püüe. On tehtud kitsastes oludes tükk tööd, millel ei puudu oma viljakus.

Rühma mõõdunud talve tegevus avaldus peamiselt koostustes, kus esikorras valmistuti eksamite vastu. Korraldati mitu korda rühma väljasõite suuskadel ja peeti paar kolm päeva nädalas võimlemisharjutusi, mis alati olid rohkesti osavõetavad.

Suvine tegevus hargnes vabas looduses. 23.—25. juunini oli korraldatud rühma suvilaager, millest võttis osa küll vaid 15 poissi, kuid mida siiski tuleb lugeda täiesti kordaläinuks. Tuleks veel nimetada mitmesuguste skautmängude korraldamist.

Järgmisel kuul, 15. juulil peeti rühma korraldusel Võru-Petseri skautidevahelised spordivõistlused, kus Petseri skaudid tulid võitjaks ja mõnel alal näitasid koguni üllatavaid tagajärgi.

Sügisepoole — septembri alul korraldati 2. laager. Ka seda võib täie õigusega lugeda kordaläinuks. 18. ja 19. septembril peeti rühma omavahelised spordivõistlused. Aasta jooksul sooritasid skaudid eksami 15 poissi. Pääle eelpoolnimetatuleks veel mainida ajakirja „Eha“ väljaandmist. Seni on ilmunud 6 numbrit ja üllatuseks ei tööta ajakiri mitte kahjuga, vähemasti seni on ettevõtte end tasunud.

Harry.

Tartu Ülikooli
Raamatukogu

182647

Helisevad jõulukellad, hellad . . .

Harry Haamer.

Nägematult, nagu must kass tolmuses toidukambri nurgas ootab kuulmatult tasase kõnnakuga parajat silmapilku hiirele turja kargamiseks, nõnda on hiilinud rühma kodu aknast ja uksest tuppa kirjutuslauda taha ja maakonnalinna tänava üksildusse pime talvine õhtuhämarus ja kaua valitsev öö. Veel põriseb kõrvus selgesti suvise jalutuskäigu elustav trummihäääl, veel vingub ajudes üdinilõikav unestraputav laagri varajane signaal kusagil haljendavas metsas. Aga akna taga hulub juba talvine maru, kihutades valget lumekatet, nagu räbalaiks rebitud loori piki aia-äärt pisikeseks hangeks. Juba joonistab külmataat aknaile ilusaid lõunamaiseid eksootilisi taimi, läbipaistvaid kui kristallist.

See, mis kord õilmitsenud õilsana murul, kattub valge surmaga. Raagus oksad, mis hämaruses seatud toretsema üle hoovivärava ulatava vana vahtra külge, kõiguvad abitumalt kohmakas taktis üles-alla, tahes nagu maru raputuses meele tuletada uhket lehekuube: „Nõnda kaob kõik ilu!“ See, kes kord võidelnud, uinub pikaks puhkuseks, tüdinud soojast päikese eredusest, väsinud sügisesest valupisarate valamisest. Ojake sulisev kärestiku nobedaga, niriseb veel vaevalt külmade jääseinte vahel; laine, mis äsja veel veernud haavatu loomana randa, on lõpetanud pikaks ajaks enda omapärase lauluettekande rannakülale. Ja teie, linnud nobetiivalised, jätsite maha mu põhjamaise kodu — kartusest looduse unnevajumise eest . . .

Üle ääretumate lumeväljade, üle metsa uinuvate latvade, üle valgete katuste, üle jäätanud lahe, üle neeme ja saarte, keset surmavaikust või keset tuisku ja maru kostavad varsti kõrvu ligidalt ja kaugelt, sügavasti kumisevana, heledasti kõlisevana tuttavad jõulukellade helinad. Ons need kunagi, poisid, teie jutustanud midagi soojas toas, kas nad on sosistanud suusaretkel midagi õhetavasse kõrvu, kas nad on kord kisendanud lumetuisus väsinud liigetele, kui kaugel on igatsuste lõppsiht, kui ligidal teenäitaja tuli? Tuletagem meele, mis oli see, mis paistis vanaisa silmist, kui ta luges jõuluõhtul suurest raamatust rõõmusõnumit, mis pidi osaks

Sisu:

Helisevad jõulukellad, hellad. . . * Skautide pataljonile annetati lipp. * Jõuluöö metsas. * POJAD KALJUL. * Eksimused * Skautliku kasvatuse skeem. *

saama kõigile rahvale. Tuletagem meele neid tõsiseid isa, ema ja vanaema nägusid, kes kuulatasid sügavas harduses tuttavat lugu jälle uuesti. Neis pilkudes oli terve jõulukellade helina sisu.

Meid, poisse, võeti käekõrvale ja viidi mööda paljudest valgustatud akendest jõuluõhtusele jumalateenistusele, ülal tornis mängis pasunakoor koraali, helisesid kellad „piuu pauu.“ Säravas kirikus kuulasid nad kõik, nii paljud olid meeles pidanud koha, kus teadsid leida sissejuhatust pühiks — jälle uuesti äratati elavaks jõulukellade helina mõte.

Rõomustuge, poisid — Önnistegija on sündinud! Meie suur Öpetaja ja Eeskuj — Jeesus Kristus sai poisiks ja meheks, kes ei nõrkenud sõjas kiusaja ja kurja vastu. Jõuluööl hakkas särama täht, kuulutades temas meie väsinud käte jõu elustajat, meie sihtide taotlemise elavat vaimustajat. Tõtake, poisid, ta söime juure igaveste sõprustootuse vandumiseks!“ Need sõnad jäid meele jõulujutulusest . . .

Süüdati küünal küünla kõrvale rohelisel kuusel, igauhega kostis kõrvu kauge kõla. Neid oli palju — sulasid ühte vägevaks jõulukorraliks, millest läbi helises kella kutse, tulla kuulama püha öö, õnnistatud öö avalikuks saanud rõõmusõnumi saladust.

Talvises rahus minge välja tähtede miljonis kumerduva taeva alla, või eksige tuisus ja tormis tänavail; minge valgustatud akna taha, kus uhkest toast kostab välja laste rõõm, või minge agulis madala katuse varju õililambi ähmasesse kumasse — igalpool jääte kuulutama jõulukellade helinaid, mis kõlavad nii ühetaoliselt viletsuses kui õnnes, rahus kui võitluses.

See kõla heliseb teie südames, poisid — suur saladus on sääl varjamatu. Need helinad kutsuvad meid rõõmustama üheskoos kõigiga, kes ootavad vägevat abi võitlemiseks.

„Rahu maa pääl ja inimestest hää meel“ . . .

Skautide pataljonile annetati lipp.

See väeosa, kelle kaudu levines sõna „scout“ laiemate rahvahulcade sekka Eestis, kes ühendas selle sõna vahvuse ja tubliduse mõistega, oli Scouts väeosa, kellele Eesti Skaudi Sõprade Liit täna üle andis väeosa lipu, mis kujutab meie kangelas eeskuj ja kaitsjat Püha Jüri võitluses kurjuse sümbooliga — lendava maoga.

Vabadussõja ägedamatel päevadel Viljandis vormeerituna algas nende sõjakäik. Eriline võitlusih ja tahe võitluses isamaa eest ühenduses üksmeele vaimuga aitasid kaitsta paljude lahingutes isamaa piire sissetungiva vaenlase vastu. Sinna kus oli seisukord hädaohtlik, kus tuli tarvitada viimast abinõu, saadeti pahatihti skaudid. Öigusega katab nende lippu must aluspõhi — partisaanide tunnusmärk ja selget keelt kõnelevad võidetud lahingute nimed, üks lipul, teised vabadusristi lindil.

Lipp anti üle Tallinnas, 21. detsembril 1929, väeosa 10. aastapäeval. Lipu kliše annab kõigile selge pildi lipu skautlikkusest, isegi meie uus skaudimärk on varda otsas. Rahvariietes ratsanik hoiab oma käes Scouts väeosa kilpi, millel pödrapea ja juhtsõna „E pluribus unus“

Üks kõigi eest — kõik ühe eest! Skaut — ole valmis!

Jõuluöö metsas.

Norra skautide jõulujutt.

Ei, oli võimatu edasi pääseda — nad olid paratamatult eksinud!

Seda põhjustas kõik see lõputa Endelause soo. Niikaua nad suutsid pidada õiget suunda ja orienteeruda, kuni algas lumetuisk. Ja kuhu nad nüüd sattunud, ei olnud kindlaks teha sugugi kerge. Jõudnud uuesti metsa, ei teadnud nende juht seda, kus nad olid, ega ammugi seda, mis suunas nad pidid minema edasi. Ka tema oli varem käinud ainult kord seda teed üle kaljude.

Kõik kolm skauti viibisid teel, et minna jõuludeks koju. Nad käisid linnas üheskoos koolis ja olid otsustanud suuskadel retkelda samuti koos üle kaljude koju poole. Juba teist päeva olid nad teel, koju jõudma pidid kindlasti enne õhtut — jõululaupäev oli käes. Nende kodanliste nimeedega, mis seisid kooli nimekirjades ei hakka me pead murdma. Koolivendade seas tunti neid hoopis teiste nimede all.

Ees käis Ruggen (tõlkes: Tüse) ja rajas lumes teistele teed. Ta nimi ei nõua pikka seletust: kui nähakse ta tüsedat kogu, ollakse veendunud, et see nimi talle sobib kõige paremini. Ta omab tugeva ja jõulise ilme nii välimuselt kui sisemiselt. Ruggeni jälgedes sammub Smallhans (tõlkes: Väike Hans). Oma nimeteise poole sai ta ristsetel, ent poisid täieandisid seda paradoksaalse eessõnaga seepärast, et ta oli klassis kõige paksem, oli alati vaimustatud heast toidust ja enesestmõistetav kokk igal rännakul.

Tagavaraväe moodustas Kavringen, (tõlkes: Tainarull), kes omas pilkenime asjaoludel, et ta isa oli pagar. Ühtlasi oli ta kõige noorem ja moodustas meie kolmiku viimase osa.

Nad rühkisid edasi. Juba mitu tundi rajasid nad teed läbi metsa, lootes jõuda kusagile välja, kus võiks leida õiget sihti. Nad liikusid pärituult, mis keerutas niis-

ket ja külma lumetuisku kõrgete kuuskede vahel ja sulges igasuguse väljavaate, ajas kokku kõrged lumehanged, kuhi astudes nad langesid nagu mõnda kuristikku, ega annud päikesele mahti abiks tulla poistele.

Nad vedasid jalgu suure vaevaga edasi. Lumi jäätas suuskade all ja meeoleu seisis kõigil madalas.

„Ei, poisid, nii see enam edasi ei lähe,“ ütles Ruggen ja istus lumme. „Võtame parem tükk šokolaadi ja peame sõjanõu“.

„Ma olen puruväsinud“, sõnas Smallhans ja pühkis mütsiga otsaesiselt higi. „Varsti läheb pimedaks,“ ütles Kavringen, „mida peame nüüd tegema?“

„Kõigepealt šokoladi närima — säh võta“, vastas Smallhans.

Ja nad söid.

„Hm-jaa, mulle näib, me võime ainult ühte ette võtta“, ütles Ruggen. Peame lihtsalt jääma ööseks metsa.“

„Ööseks metsa?! — Jõuluõhtuks, kus meid oodatakse koju! — Kas oled mõistuse kaotanud!“ järgnes nagu ühest suust teiste vastus.

„Rahusta ennast. — Mida me siis muud saame teha? Mulle on see küll väga vastumeelt, et juhina viisin teid sellasesse seisukorda. — Aga kuulge nüüd. Me mõõdusime ju veidi aja eest vanast onnist, kas te ei mäleta? Jälgi mööda võime minna sinna tagasi ja end ööseks mugavasti seada sisse. Ning siis loodame homseks selget ilma.“

„Öösel metsaonnist viibida on huvitav, mitte aga jõuluõhtul.“ — Kuid mis nad siis ikka pidid tegema. Nad olid harjunud Ruggeni juhtimisega ja olid temaga alati ühes nõus. Nüüdki pidid nad pooldama tema tahtmist. Kui aga onniuks ei ole viimati lukus!

Seda ei olnud: ainult puupulk obaduse vahel hoidis ust kinni. Uks oli aga jäänud pooleni lume alla ning Ruggen ja Smallhans asusid suuskadega lund ära kühveldama. Töö edenes aeglaselt ja Kavringen leidis mahti ümberkolamiseks. Onni seinas leidis väike aken, mida pidasid kinni ainult paar kõverat raudnaela. Smallhans tõstis selle välja ja ronis aknaaugust sisse. Auk oli kitsas, ta pidi jätma selgkoti välja, aga sisse ta pääsis siiski, kuigi kukkus pea-ees ühele magamis-lavale.

See oli siis onni sisemus: ket-set muldset põrandat pikergune raudkividest tulease, milles lamasiid veel mõned poolpõlenud puu-

halud. Tulease kohal katuses suitsuauk, mis suletud luugiga. Maja otsmises küljes uks, vastasseinas noortest kuusetüvedest väljaraiutud pingid ja magamislava; värsket kanarbik ja kuuseoksad kõnelesid hiljuti seal viibinud inimestest.

Ta kuulis, kuidas teised väljas nägid vaeva ukse lahtikaevamisega. Nüüd hakkasid nad ust lahti tõmbama, kuid see oli külmanud kinni. — „Sest saab aga lõbus üllatus, kui tulen neile seespoolt abiks,“ ütles Kavringen ja tõukas kogu kehaga vastu ust, nii et uks kargas lahti väljapoole ja sõbrad üle-pea-kaela lendasid lumehange. Kui nad veidi hämmastanult lumest tõusid ja onni astusid, kõlas neile vastu: „Teretulemast, mu härrad — tehke nii, kui oleksite kodus, ja võtke vastu, mis maja pakub!“

Agateiste tuju ei olnud nii hea. „Pea moka maas ja vaata, et paned akna õigele kohale tagasi — siin näib väga vähe tegemist olevat jõuluõhtuga.“ Nad viskasid selgkotid põrandale ja istusid väsinult pinkidele. Neid valdas teatav tung kuidagi vältendada oma meelepaha.

„Sina oled päris tuulepea, Ruggen, et unustasid kompassi kaasavõtmast,“ märkis Smallhans.

„Ei, parem ole sina juba vai! Kas see polnud sina, kes uhkustas oma uue kom-

passiga, mida sa tahtsid sisse õnnistada selle rännakuga. Kus ta sul on nüüd?"

„Noojah, nii on õige — kiskuge nüüd, kes võidab, saab peksta.“ pomises Kavringen. „Olgem vähemasti kõik selle kohta ühes arvamises, et oleme idioodid, kes lähevad pikale rännakule ilma kompassita ning seejuures tahame olla veel skaudid. Kui aga oleme skaudid, siis peame seda uskuma, mis kirjutatud.“ Ja kirikõpetaja häälega ta luges pääst kõik skaudisäädused.

Rääkimise lõpetanud, ümises ta vale hääle pääl viisi „Skaut on rõõmus alati“, kuna seejuures ise onnis vaatas ringi.

„Vaadake, poisid, — siin on kohvikatel, nii must ja tahmane, et on üsna meelitav teda näha. — Ja siin kirves! — Siin seisavad kaks ämbrit — ei — teisel pole põhja all — see võib sobida ainult sulle mütsiks, Smallhans!“

Seejuures viskas ta Smallhansule ämbri pähe, nii et ülevalt vahtis teda välja ainult suur juuksetutt ja kaks ehmunud silma.

Siis tuli neisse jälle elu! Algas kibe tagaajamine mööda onni, kuni kõik sattusid mingi pingi otsa hunnikusse. Aga Ruggen, kes jõudis juba tõusta, võttis selgkotiist vaiba, viskas selle üle sõprade ning istus ise otsa. „Uuh, ma olen higine ja siin on külm. Värskendame keha hõõrumisega ja võtame kuivad riided välja,“ sõnas ta, kui rahu oli sea tud jalule. „Sina, Small-hans, tee tuli üles ja sületa selle ämbri sees lund, seni läheme meie, Kavringen ja mina, kuuseoksi tooma magamislava jaoks, muidu läheme üsna pimedaks. Tule siis Kavringen — võta kirves ühes!“

Kui nad veidi aega hiljem tulid tagasi, nii suure kuusega, mida vaevalt suutsid vedada, leidsid nad juba leegitseva tule ja poolpalja Smallhansu eest, kes ennast hõõrus „poolsulanud lumeveega“, nagu ta ise nimetas. Silmapilk vabastasid nemadki end riietest ja leegitsev tuli heitis sooja kuma auravate, tervete poistekehade pääle, mis punetasid jääkülma vee ja jämedalõimeliste rätikutega hõõrumisest.

Kolm minutit, siis oli neil kuiv pesu seljas — „ja siis tuleb söök“, ütles Ruggen. „Kakao?“ küsis Smallhans.

„Ei,“ vastas Ruggen — egas me praegu ole vahikorral, nüüd laseme määrustel

magada ja joomes selle asemel tublit kohvi, et end veidi värskendada.“

„Kohvi peab saama,“ ütles kokk ja hakkas kohe valmistama. Vahepeal tõmbasid teised nõõri üles piki onni ja riputasid märke riided kuivama. Siis kadusid nad, tulid aga veidi aja pärast tagasi sületäie kuuseokstega magamislava jaoks.

„Ja siis pead sa keetma jõulupudru,“ Kavringen.

Ning mõneks hetkeks tekkis imelik vaikus. Tundus, nagu näeks nad valgustatud söögិតuba, kus nad istusid ja vaatasid õnnelikude pilkudega isa-ema, õdede-vendade peale, ning ise helpisid lusikaga pudru. „Arva, kas mandel on minu taldrekus?“ Iga istme ees põlesid küünlad väikeste punaste küünlajalgade vahel. Ent üks iste oli tühi ja üks küünal süütamata.

„Seda pudru saad ise keeta,“ ütles Smallhans vaikselt.

„Ei, Kavringen, pudru ei või ma nii tähtsatele meestele pakkuda,“ vastas Kavringen ja katsus naljatustega koduigatsust peletada eemale. See polnud nii kerge. Parajasti kees aga kohvikann üle ja juhtis nende mõttekäigu kõrvale.

„Ja siis, palun“ ütles Smallhans. „Võtke leib ja või ning tulge siia peekritega, saate kohvi. Hiljem õhtul annan praetud sinki ja mune, sest säääl nurgas ripub tõe-poollest praepann. Samuti on mul ka veidi jõulumaiust selgkotiis, rohkem te ei või nõuda, kui olete võtnud Smallhansu kokaks. — Hakake peale!“

„Söök on hea“ sõnas Ruggen, kui tegi omale kuuenda võileiva.

Väljas oli kottpime. Täie kõhuga, erk-sana toidust ja kohvist, läks Ruggen välja ilma vaatama. Tulles tagasi vedas, enesega kuuseoksaks, mille oli leidnud pimedas.

„Ma arvan, me peame tegema väikese jõulupu,“ sõnas ta.

„Minu kotis on küünlaid,“ tähendas Smallhans. Jõulukuusk seati vaikselt pingile. Võis märgata, et mõtet rändasid sageli kaugele, sinna, kus põlesid jõulupuud. Oli raske eemalduda sellest tundmusest. Kavringen tundis järsku, et ta silmadesse tungisid pisarad. Kuigi polnud kindel, kas teised seda märkasid, ütles ta nagu vabanduseks: „Siin on liiga suitsune ja umbne. Kogu suits ei leia väljapääsu suitsuaugust. Mõni ime ka, kui ahju asemel seisab toas vanaaegne tulease! Mu silmad kipitavad!“

„Ja,“ ütles Ruggen kaastundlikult. „Suits, sibulad ja tigidad naised teevad silmad

*) Norras valitseb komme, et jõuluks keedetakse pudru, kuhu sisse pannakse üks mandel. Kelle taldrekust see leitakse, see loetakse eriti õnnelikuks.

vesiseks " — Jõulupuu oli valmis. See oli tõesti ilus. Mõned valged küünlad ja eheteks punased õunad, tinapaberist väljalõigatud hõbetäht ja kaks punast lõnga.

Nad võtsid omale tekid ümber, heitsid pinkidele ja vaatasid jõulupuud.

Onnis jäi vaikseks. — Kavringen kuulis nagu kaugelt laulmist. Ta tundis neid häält: isa sügav pass, ema selge alt ja väike Anna oma rõõmsa häälega, kõik jõulupuu ümber. Enesele teadmata hakkas ta ühisema viisi, kuigi mitte puhtalt: „Oh sa õnnistav, oh sa rõõmustav!“

gas aga heliredelist ikka kõrvale ja kaotas viisi. Kuid see ei heidutanud teda. Ja see ei tähendanud ka midagi.

„Me võiksime ka oma laulu laulda,“ ütles Smallhans.

„Kõik salmid?“ küsis Ruggen.

„Laulame nii kaugele kui oskame,“ sõnas Kavringen. — Ent imelik küll — mida üks ei osanud, seda teadis teine ja nii jõuti ühiselt lõpusalmi välja.

Laul oli lõppenud, ent ükski nagu ei julesnud vaadata teise otsa. See oli midagi ebaharilikku. Nende hinges valitsesid tun-

„Mis ilusat viisi sa teed seal, poiss?“ segas Ruggen vaikust. — Kavringen punastas veidi ja jäi vait.

„Mulle tuletas see meele „Oh sa õnnistav, oh sa rõõmustav“ — kas seda lauldakse teil kodus?“

Kavringen noogutas peaga ega öelnud midagi.

„Ma arvan, me võiksime katsuda seda laulda“ sõnas Smallhans ja vaatas Ruggeni poole, kes oli alati eestlauljaks.

Ruggen ei öelnud sõnagi, ajas end istukile, vaatas tulle, ja hakkas laulma. Teised järgnesid talle. Ruggenil ja Smallhansul olid head lauluhääled, nad oskasid seda ka tarvitada ja laulsid kaasa seekord erilise heameelega. Kavringen alustas samuti särasilmi ja tugeva häälega — kar-

ded, millest harilikult kunagi mehiste poiste vahel ei räägita. Nii on see enamjao poiste juures, nad ei lase heita pilku oma hinge sügavamatesse tunnetesse.

Ruggen tõmbas söed koomale ja asetask paar halgu ettevaatlikult tulle. Kohendas siis üht küünalt, mis juba läbi põlenud ja istus kummuli asetatud ämbrile, selg tule poole.

„See on iseäralik,“ ütles ta tasa. „Ma ei ole vist küll jumalakartlik. Kui istusin vahest kirikus ja kuulasin pikka jutlust, siis tundsin alati igavust ja igatsesin kiire lõpu järgi. Kui ma aga nüüd sellele mõtlen, et isa täna kodus võtab suure piibli ja loeb seal inglitest ja lapsest, siis ei oleks see mulle vastumeelt, ma igatahes istuksin rahulikult ja kuulaksin pealt.“

Seal tuli midagi lennates läbi õhu, kus Kavringen pikutas, ja tabas talle parajasti rinda ning langes sülle. Ta võttis selle üles ega suutnud küllalt imestada. See oli raamat — Uus Testament.

„Armas Kavringen, kust sa selle said?“ ja teised vaatasid talle imestades otsa.

„Oh, see oli juhuslikult mu taskus.“

Poisid vahtisid talle suurte silmadega otsa ja Kavringeni pilk kohtas neid naeratades.

„Kas sina tarvitad siis seda?“ sõnas Smallhans.

„Ma oleks võinud ju palju hullemaid asju tarvitada,“ ütles Kavringen, „aga nüüd ole ise isa ja loe meile inglitest, sina, Ruggen“.

„Oo-e-e-ei, see on sinu raamat, sina pead lugema, Kavringen.“

„Mina! Oled sa hulluks läinud! Teie olete harjunud minuga alati nalja heitma — te hakkate naerma, kui ma loen.“

„Ei — Kavringen, mina jõuan veendumusele, et sinus on peale nalja veel midagi ja ma kuulan sind küllaldase aukartusega, nagu oleks sa mu oma isa. Ja kui siiski Smallhans julgeks —“

„Ei, kaugel sellest, Ruggen, minu pärast olge mõlemad julged,“ ütles see.

„Olgu siis nii, Kavringen. Häbi õelda, ent ma pole kindel, kus selles raamatus tuleb leida jõulu evangeeliumi.“

„Ma kuulen sind heameelega, Kavringen,“ sõnas Smallhans.

Kavringen punastas; võttis aga siiski raamatu, istus kolde ääre, nii et valgus paisits raamatu peale ja leidis peagi üles Luuka evangeeliumi ning luges. Algul vähe kindlusega häälega, varsti aga üsna kindlalt ja julgelt:

„Ja see sündis neil päivil . . . Ma kuulutan teile suurt rõõmu — — Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu — —“

Teised kaks istusid vaikselt ja vaatasid ta otsa kogu lugemise ajal. Teadmatult olid nad pannud käed risti, ja poleks leidnud

vaiksemaid kuulajaid, kui oleks jutlustanud kas või koge kuulsam õpetaja.

Kavringen luges lõpuni ja pistis siis raamatu põuetasku.

Hetkeks oli täiesti vaikne; poiste pilgud rändasid lakke, tulle, jõulukuusele, kuid mitte üksteise otsa.

„Seljal hakkas soe,“ ütles Kavringen ja tõusis üles, et jälle tagasi minna vanale kohale. Ta ei saanud kaugele, sest Smallhans haaras ta ümbert kinni ja viskas ta pingi peale kuuseokstele: „Sa oled ikkagi tubli, sina Kavringen — nüüd pead saama praetud liha ja mune.“ — — —

Veidi aja pärast oli onn täidetud praelõhnaga. „Oi — ma tunnen kokuköögi jõuluse põrssaprae lõhna,“ unistas Kavringen, lebades ise selli kuuseokstel, käed pea all ja vahtides lakke, sinna, kus valgus ja varjud teineteist ajasid taga ja koka must vari hõljus nagu mõni koletis lae all siia-sinna. —

Ruggen oli vahepeal käinud väljas. „Ilm selgub, lumetuisk on raugenud ja väljas on hoopis külmem. Mõtlen, kui hommikul läheb valgeks, siis lootsin teid koju ema lihapot-tide juure. — Oled sa valmis, kokameister? Sööme siis piduroa ja heidame magama.“

Väljas seisis mets pimedalt ja vaikselt. Täht tähe järgi ilmus nähtavale laialirebitud pilvede alt. Onni pinkidel lebasid poisid lõhnavatel kuuseokstel, tubliasti tekkidesse mähitud ja selgkotid pea all. Kolde põesid kaks jämedat kuusepakku ja tõrvane känd; onnis oli nüüd vaikne ja mugav. — Vahetati mõned sõnad, kuid poisid olid väsinud. Uni pugesi silmadesse, Vahed sõnade vahel jäid ikka pikemaks ja pikemaks.

Oli juba kaua aega vaikne, siis kuuludus tasa Kavringeni suust:

„Ka seekord oli jõuluõhtu.“

Siis istus ta.

Seda tegid ka teised.

Armas ongu kollane Uhuu.

Tead, see oli tore. Heino sõitis jõuluks koju. Olime kõik Roomassaare sadamas vastus. Kus tema ei teadnud, et meie olime, me ei teadnud kindlasti, kas Heino tuleb. Aga jala jooksime sinna, isegi Heita — kõige pisem. Siis tuli Hunt.

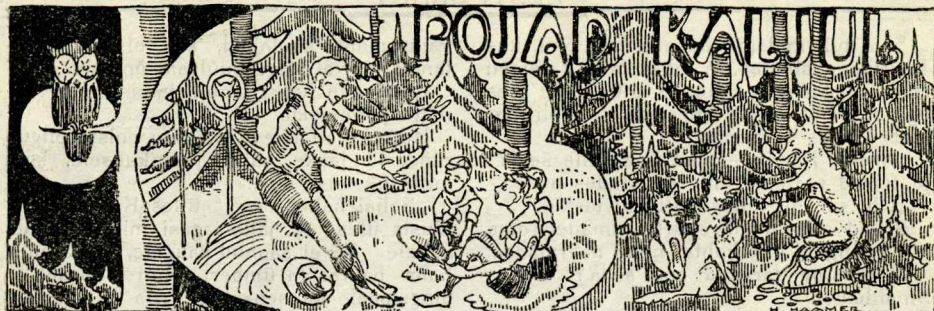
Juba õppisime ühe uue viguri, kui neljapäeva õhtul ajasime küdeva ahju juures juttu. See on lugu kolmest jahimehest ja karust. Terve sügise oleme kuulnud hundi kohustetäitja käest põnevaid jutte. Jõulu teisel pühäl tahame korraldada skautide kodus jõulu puu, iga üks peab teisele midagi kinkima.

Tead, ongu, meie oleme hirmus uhked eneste pääle. Meil on ju kuus eeskujulikk

hundi poega, kui abihunt sinna juure arvata siis seitse Noh, on ikka vuntsid ka, kus enne tegid maailmatum müra, nüüd ninad püsti ja teisi keelma, kui kisa teeme.

Heita virutas mulle rusikaga kõhtu, kui talle selle austasi tahtsin kinni maksa, oli eeskujulikkudest hundipoegadest üks kohe jaol, et ei tohi kisa teha. Jah ega see ka õigus pole. Küsi, ongu, selle suure härra käest, kas ta mind teeb ka eeskujulikuks hundipojaks, siis võib vähemasti iga kord vabalt kolki vastu anda. Hunt küll pole sellega just rahul.

Kuidas mul aga Jõulu pühad mööda lähevad, sellest tahan sulle kirjutada uues aastast. Seni sulle ilusaid Jõulupühi, ongu Uhuu, ja saada jõuluvana ilusate kingitustega Kuresaare. *Ennu Hellkäpp.*

Kiri poegadele.

See oli jõulu teisel pühal. Üsna natukene tuiskas, aga hirmsasti vaevas südames, minna katsuma uusi suuski, mis tädi Klaara lahkus oli lubanud mulle kinkida jõuluks tingimusega, et neid ei lõhuks katki. Olid ilusad riistad, läikivad, nõnda et kammi seitelgi ära. Ikkagi palju parem kui peeglitükk, mille suvel vahetasin naabri poisilt kolme teokarbi vastu. Aga see pole ju veel kellegi „proovimine“.

Suure tingimise peale lubati mind viimati pooleks tunniks hange otsa. Napi minutiga uhkustasid suusad juba taldade all. Sõitmise olin juha aasta varem selgeks õppinud kahe pakkasti laua varal, ja ega nüüd enam tulnud kartat, et ei oska.

Paraku mõtlesid mu tuliued suusad oma peremehest teisiti. — Enne kui suut-sin hakata hoogu võtma, libisesin ja len-

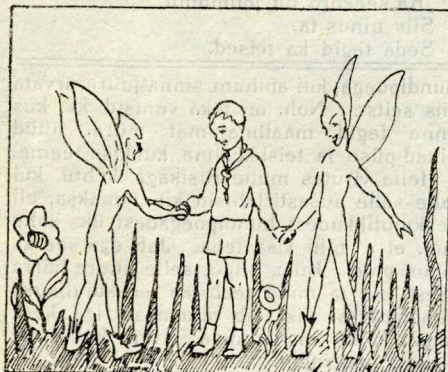
dasin — ei saanud isegi äru, kas tagumikule või külliti, jalad tegid all imelikke liigutusi ja järgmisel hetkel puristasin juba lõuast pehmet tuisanud lund.

Seesugune sissejuhatus äratas minus kõige suuremat aukartust tädi Klaara kingituse vastu. Ja kentsakas, kohe tuli silmade ette suur soolatüügas vasakul ähvardaval silmakulmul. „Vaata, et sa neid ära ei lõhu!“ kisendas ta mulle.

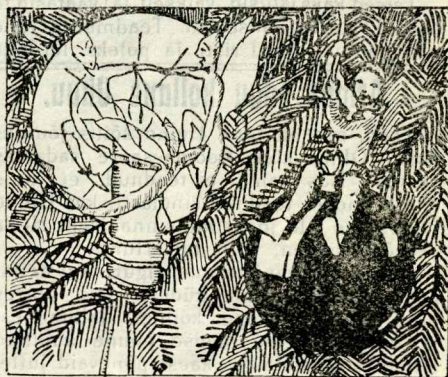
Võtsin rihmad lahti ja enne veel, kui jõudsin end raputada lumest puhtaks, vaatsin korralikult üle, kas suuskadele ei juhtunud mõnda häda. Kuna ei paistnud silma midagi iseäralikku, lükkasin varukaga ühe neist läikima ja vahtisin ennast endiselt nagu peeglist, kust tervitas vastu Uhuu burlak, punaseks külmanud ninaga ja suure pisaraga põsel.

Kõige suurema ettevaatusega jätkasin edespidiseid katseid. Need läksid juba õnnelikumalt. Pikapeale sain oma riistade üle peremeheks ja võisin aina rõõmustada, kui pärituult mõnikümme sammud edasi liuglesin ainsa kepinõksatusega.

HUNDIPOEG HENNU

17. Olles Päiksepoiste väga kasuliku tegevusega tutvunenud ja siis neid jumalaga jätnud, jätkab Henn reisi oma esialgse kaaslasel — Sädemekese seltsis.

18. Sädemeke näitab nüüd Hennule midagi eriliselt ilusat. Ta toob Henu kiikuma jõulupuul ripupuale toredale klaaskuulile, kuna hulk Sädemelapsi keerlevad tantsides säravate küünalde ümber.

Tehes juba tükk aega jälgi edas-tagasi, tulid otsusele, et enne poole tunni lõppemist jõuan veel vabalt ära käia kaks kilomeetrit eemal olevas metsas. Oleks ometi mingi mõnu säärase retke ettevõtmine.

Lumi krudises suuskade all, põsed õhetasid, sõidul üle lageda välja lükkas tuul tagant. Mets ligines käega katsutavalt. See oli lausa õnn nõnda libiseda üle põldude ja väljade, jätta kaks ilusat joonjälge, nende kõrval rida kepiotsade ja rõngaste täkkeid.

Seni hakkas juba pimenema, kui jõudsin metsa. Märkamatu oli tõusnud tuul. Puie vahel luusides ei saanud sest aru ega pannud tähele. Ühed jänesejäljed kõitid mu tähelepanu, kuni neid enam ei suutnud seletada — siis tuli meele, et vahest on pool tundi juba möödunud. Ruttu käänasin suuskadel ümber, et sõita metsast välja. Aga pea, kuhu nüüd, sõber? Puude vahelt ei võinud leida enam kustki, kus algas põlluveer. Kohkudes seisatasin. Kui öudselt kohises laas, tuul hirvitas vist puiele mu saamatusest ja need noogutasid põlastavalt latvu, sirutades oksid mu poole. See oli hirmus, põksuva südamega, nutt kurgus, alustasin tagasiminekut tulnud jälgi pidi. Olgugi pime, võis neid metsa all veel kuidagi ära tunda. Oli see küll olnud kõver ja võnguline tee, mida mööda tungisin puie vahele! Peaaegu ahastades ootasin, mil ometi lõpeb tüvede riik. Pimenes kohutava kiirusega, mets kohises saladuslikult, tuul tõusis.

Viiimati, kui tundus olevat möödunud juba igavik, seisin põllu ääres, kus tuiskav lumi esimeseks tervituseks täitis suud-sil-mad. Oli juba nii pime, et mõnekümne

sülla peale ei võinud enam sihtida midagi. Silmapiiril ei paistnud muud kui tuisk ja hämarus. — Otsisin vanu suusajälgi. Mida rohkem aga nende leidmiseks nägin vaeva, seda selgemini veendusin, et neid enam ei olnud. — Tuisk oli nad vahepeal matnud, nõnda et paistis, nagu oleksin lennanud metsa, iga märk oli kadunud sääl, justkui maa, kus algas lage väli.

Kurgus kipitav nutt jõudis kahe suure pisarana juba silma, aga veel ma ei kaotanud lootust õnnelikuks kojujõudmiseks. Pingutasin lihakseid, lükkasin kõigest jõust mõlema kepigaga, aga vaevalt-vaevalt suutsin vastu tuult edasi liikuda pool meetrit.

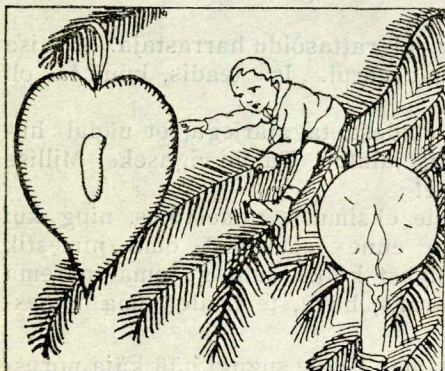
Korraga keerutas otse nina alt sülega lund, mis vihises kibedate vitstena vastu nägu, püüdes käega kaitsta end, kaotasin tasakaalu ja lendasin pikali. Jälle kerkis silmade ette tädi Klaara vasak silmakulm suure soolatuukaga, kes mõirgas: „Poiss, ütlesin sulle, vaata, et sa ei lõhu suuski!“

Päästsin uuesti riimad valla, läbi tuisu ja pisarate jõudsin veendumusele, et suuskade tervis kõige paremas korras, siis neid kaenla alla haarates jatkasin vaevarikast teekonda.

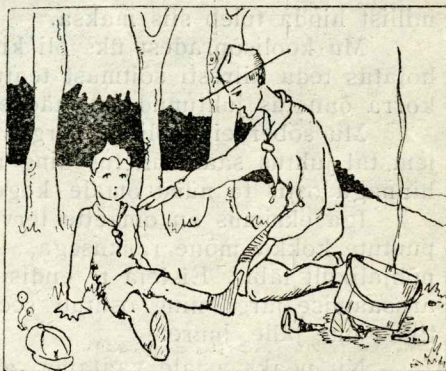
Pime oli kui kotis, tuisk tegi kõmpimise pehmes lumes väga raskeks. Istusin hangele, puhkasin, tõusin edasiminemiseks.

Künkale jõudes lõppes jõud täiesti. Kui kaua olin kükitanud hanges, enam ei mäleta. Korraga seisid mu ees tuisus ja pimeduses kaks kogu, nad tõstsid mu üles. Isa võttis mind käekõrvale, vanem vend suusad. Mäe all olla paistnud veel tuisunud jäljed.

SEIKLUSI SÄDEMETE SELTSIS.

19. Olles küllalt kiikunud klaaskuulil, silmab Henn ilusat ja maitsvat piparkooki. Sirutab kohe piparkooki poole, et seda endale saada ja maitsta, kui juhtub midagi kummalist:

20. „Henn, sa oled ju magama jäänud!“ lausub talle karjahunt, raputades teda õlast. Teevisi oli sootuks ära keenud, lõke kustunud, sädemed jäljetult kadunud.

Nii lõppesid Henu seiklused Sädemete seltsis.

Eksimused.

Kiri salgajuhtidele.

C. H. Butler.

„Mees, kes ei ole kunagi eksinud, ei ole üldse teinud midagi.“

Olin noor ja skautlusest väga vaimustatud juht, kui skautmaster lausus mulle sarnaselt. Kaks hõbepaela mu rinnataskul olid alles valged ning puhtad, mõned erialamärgid alles hiljuti külge õmmeldud.

Olin teinud vea — mitte väga ränga — siiski halva üleastumise, ning ma olin sellest rõhutatud. Mu ainuke lohutus oli skautmasteri poolt öeldud vanasõna.

Andeksandmata on tehtud eksimust uuesti korrata. Peaksime kõik meeles pidama teatud nimestikku, milliseid eksimusi oleme teinud varem.

Nad algavad juba siis, kui sünnime. Väikese jõnglasena mängime küünlatulega ja põletame sõrme. Ja nii läheb see edasi, kuni täiskasvanud olles, tehtud eksimuste nimestik on juba võrdlemisi sisukas.

Kogemused — mõned kutsuvad seda nii — ja nagu teate, igauks õpib kogemustest.

Just selles seisabki kogu erilisus. Keegi ei saa hoiatada. Õieti, inimesed tahavad hoiatada, kuid neid ei võeta kuulda. Ema hoiatab väikest Jukat mitte süüa tooreid õunu, kuna ta siis võib jääda haigeks. Ema teab seda, kuna ta väikese tüdrukukesena ise sõi tooreid õunu ning tundis hiljem valu.

Juku ei tee seda. Ta ei ole kunagi söönud tooreid õunu ega oska ka mõista ema sõnu. Ta sööb neid siiski — tagajärg on sama, mida ennustanud ema varem. Ta õppis teadmisi tegelikkude kogemustega.

Arvan, et sarnane õping kogemustega on kõigile kasulik, ainult siin on oma traagiline külg — kuna sageli kogemuste eest tuleb maksa otse pöörast hinda. Võib märgata igal juhtumil, et kogemusi ei saada kunagi tasuta. Väikese Juku juures oli tegemist rumalusega — tema ostuhind oli odav. Ent kui tuleb osta tõsist kogemust, on otse imestav, millist hinda tuleb siis maksa.

Mu koolisõpradest üks oli kirglik jalgrattasõidu harrastaja. Ta isa hoiatas teda kiiresti sõitmast teatud mäeveerul. Isa teadis, kuna tal oli korra õnnetus juhtunud sel mäeveerul.

Mu sõber ei hoolinud targast nõuandest, tagajärjega, et nädal hiljem tal juhtus sääl õnnetus ning murdis jalaluu. Ta jäi vigaseks. Millise hinnaga ostis ta nüüd omale kogemuse!

Iga eksimus on omaette tervik teie eksimuste nimestikus, ning kui puutute kokku mõne raskusega, sorige enne teotsemist oma nimestik põhjalikult läbi. Ei leia te endiste hulgast kõike, talitage oma parema arusaamise järgi, ning osutub see vääraks, hüva, te lisate oma nimestikku ühe jälle juure.

Nii peaks asjale vaatama, arvan ma. Ei ole sugugi hää käia noruspäi ja rõhutatult, kui olete kogemata teinud rumala tembu. Ma ei pea tarvilikuks juure lisada, et minu nimekiri on juba kaunis mahukas ning ma veelgi täiendan teda sageli.

Skautliku kasvatusse skeem.

skm. H. Paalmann.

Toon selle pealkirja all „Eesti Skaudi“ numbrites ühe äärmiselt lühida kokkuvõtte selgituseks skautliku kavatsuse põhimõtete ja nende teostamise kohta. Ta on mõeldud vanematele juhtidele, alates rühmajuhiga, hoolega läbilugemiseks ja mõtlemiseks, skautmastritele aga heaks konspektiks juhtide treeningklaasi loenguil.

I. Iseloom.

Iseloomu arendamise all võtame erilise tähelepanu alla meie tabelist: (b) aumõiste, (g) enesekindluse, (h) meeletteravuse ja (i) elurõõmu.

Iseloomu kujundavad omadused	Mida nad sisaldavad	Vastav skaudi säädus	Skautlikud harjutused nende saavutamiseks
b) AUMÕISTE	Usaldusväärsus. Vastutavus	1.	Skaudi säädused ja töötus. Poisile usaldatud vastutavus.

Skaudi usaldusväärsus areneb skaudi töötuse ja seaduste sisu mõistmisega, eriti aga temale teatud ülesannete usaldamisega.

Skaudiseadused on selleks aluspõhjaks, millele tugeneb kogu skautlik treening. Nad tulevad poisile täielikult ära seletada kohe poisi rühmaasudes, tuues näiteid nende tarvitamisest igapäevases elus. Skauditöötuse andmine ongi tseremoniiks kujundatud; pühaliku tõsidusega läbiviidult, jätab ta poisile sügava mulje. On skaut juba aumõistest aru saanud, ise selle tasapinnani jõudnud, peab juht teda täie usaldusega kohtlema. Siin asub tegevusesse salga töö süsteem, mis arendab tõelise vastutavuse tunnet igas poisis, salga juht suudab võtta kaheksat poissi — küllalt üksikasjalise tähelepanu alla. Muidugi, aumõiste arendamises on juhi, skautmasteri, isiklik eeskuju kõige tarvilikum.

g) ENESEKINDLUS	Osavus. Teguvõime. Lootus. Julgus. Vastupidavus.	8.	Mereskautlus. Ujumine. Üksikskautlus. Esimene abi. Laagrielu.

Enesekindlust saavutatakse skautlikus kasvatussüsteemis käteosavuse, teguvõimu, julguse ja vastupidavuse istutamisega poisisse, kusjuures eriti väärtuslikkudeks abinõudeks on I. järgu eksami sooritamine, mereskautlus, ujumine, esimene abi, üksikskautlus ja laagrielu.

Esimese järgu eksam tõendab, et poiss tarvilisel määral on varustatud nende omadustega, mis teevad hea ja meheliku kodaniku. Tema enesetunne kasvab, usk iseendasse tõuseb ja kõik see julgustab teda vastu pidama, kuni saavutab edu. Eriti kaasakiskuvalt aitab enesekindluse arenemisele kaasa mereskautlus. Maaskautlusel on tuletõrjedrill ja sildade ehitus need alad, kus areneb poisi käteosavus ja mõistusega töö, kuna iga üksik ses töös on vastutav oma osa korraliku läbiviimise eest. Ujumise väärtust hindab Baden-Powel, kõrgelt nii moraalse (elupäästmised) kui kehalise arenemise suhtes. Kõigist koolidest

ja kursustest mida korraldatakse skautidele, on laager ikkagi parimaks kohaks poisi iseloomu tundmaõppimiseks ja selle arendamiseks, kuna poisid siin omavad terve ümbruskonna, elavalt uue eluviisi küljes ja alaliselt juhi silmade ees.

h) MEELE- TERAVUS	Vaatlusvõime. Järeldus- võime. Oma mõistuse tarvitamine. Mälu.	3.	Jäljelugemine. Kaardijoonista- mine. Aruanded. Signaliseeri- mine. Samariitlane.

Järeldamis- ja vaatlusvõimet peab Baden-Powell teadusliku töö-
distiipliini, s. o. loogilise töö aluseks, kuna sellega areneb poisi kujut-
lusvõime, kiire tajumine ja tõenduste hindamise oskus. Tähelepanu-
väärsamad abinõud nende omaduste saavutamiseks skautluses on tee
leidmine kaardi abil, teemärkide tähelepanek, kõrguste jne. äramäära-
mine, üksikasjalised aruanded rännakutest (selleks ööpäeva rännak I.
järgu eksamis), ka signaliseerimisel õpitakse ennast kontsentreerima ja
arendatakse nägemise teravust.

i) ELURÕÖM HUMOORIVAIM	Iluduse tajumine loodu- ses ja kunstis.	6, 8.	Loodusteadus. Muusika. Joo- nistamine. Laul.

Baden-Powell nimetab iseloomu omaduste all elurõõmu, kui konk-
reetset osa inimese iseloomus. Kuigi see meile tundub võõrana pea-
liskaudse otsuse järgi, peame siiski tunnistama, et skautlikus kasvatus-
süsteemis pole mahti tänapäeva ühiskondlise pahe — elutüdimuse — ku-
junemiseks.

Skautluse põhimõtete parimaid tundjaid kirjutas kord Briti skaudi-
juhtide ajakirjas: „Meie ei taha õpetada poistele, kuidas saavutada elu-
järke, vaid seda, kuidas elada“, mille kõrgem mõte on — kuidas elust
rõõmu tunda. Loodusteadus on parimaid abinõusid poisi vaimu ja mõ-
tete avamiseks, ning hästi käsitatuna tõstab poisid esile iluduse tun-
nustamisvõime looduses, eriti aga kunstis. Siin astub poisi ellu us k,
nimelt — Jumala kui Looja äratundmine tema imestusväärse töö, mis
loobki usu konkreetse aluse, kui sellele juure lisada ligimese aitamist
meie programmis. Teiste sõnadega, elurõõmu sisuks on väliselt mõis-
tuse ja sisemiselt südametunnistuse koostöötamine. Iluduse tunnetamine
ei loo veel rõõmu, kui südametunnistus seejuures pole rahuldatud.
Kui meie tahame luua poistes elurõõmu, peame tema ellu juhtima
(1) heategevuse ligimesele ja (2) iluduse tunnetamise looduses. Kui on
kord saadud ilu tajumisele poisi mõistuses koht, siis kasvab samas suu-
nas edasi tema vaatlusvõime ja toob elu ka kõige hallimasse ümbrusse.
— Liiga levinud on arvamine, et poisid ei suuda tunnustada neid oma-
dusi. Kuid ühenduses rütmi ja riimiga leiab ta ka seal vastuvõttu (skau-
dilaulud, mis ei tohi aga olla vemmälvärsid). Rütm on kunstivorm, mis
loomulik isegi kasvatamata mõistusele, olgu ta tarvitatud poeesias, muu-
sikas või kehaharjutustes (seepärast jamboreedel massilised etteasted).
Oma loomuliku armastuse kaudu muusika vastu, saab poisse sel viisil ühen-
dusse viia kõrgemate tundmustega. Skaudijuhile on see juba valmis ole-
vaks abinõuks, et tuua oma poistele elurõõmu ja tõsta nende mõtete
väärtust.

Nii austati ema.

Prof. M. J. Eiseni tervitus ja vastsed masterid Tartu Emapäeval.

Emapäeva pühitseti Tartus 2. dets. linna 5. algkooli ruumes skautide ja gaididega ühiselt. Ruumikas saal oli rahvaga täidetud kõigi võimalusteni — ilmunud oli rohke hulk meie noorte vanemaid.

Täna meie kõigi vanne,

Kõigi vanne, ettekanne:

Üle kõige kujunema

Peab meil elus ikka ema.

Meelest unub mõni asi,

Unub sõpru, sugulasi.

Unusta ei mina ema:

Esimene, viimne tema.

Emale ei tee ma häbi,

Ta eest lä'en kas tulest läbi;

Mis mul iial, emal' annan,

Palvekätel teda kannan!

Nii tervitab lugupeetud prof. M. J. Eisen kirja kaudu emasid. Noortele kirjutab ta tervituseks Emapäeva puhul järgmist:

Kes need noored hundipojad,

Hundipojad, lõvilapsed?

Kes need noored turteltuvid,

Õlipuu lehe toojad?

Need on meie rahva lootus,

Rahva lootus, rahva ootus,

Vana põlve parandajad,

Uue elu edendajad.

Jõudu tööle, noored lõvid,

Jõudu tööle, turteltuvid!

Ikka julgesti edasi,

Võidukrooni kord pärite!

Tervitusi tuli teisisigi. Vahvalt, nagu ikka, rääkis Harry julgetest kotkapoegadest.

Siiinsel emapäeval kuulutati rahvale välja ka kolme uue skautmasteri saamislugu ja anti neile üle skautmasteri tunnistused Peastaabi ülema abi skm. H. Paalmanni poolt Tartu skautide ühenduse ja aumärkide annetamise tseremoniaga ühiselt. Maleva vanem prof. Paldrook aga jagas oma poegadele — skautidele aumärke ja diplome.

Räägitakse — lähema asjaosalisena ei tohi kaasa rääkida — et õnnestunud kõigiti paremini eelmiseist Emapäevist, nii eskavalt kui meeleolult ja tehnilisest korraldusest.

Pikk eskava suudeti läbi viia võrdlemisi ruttu, kuna vaheaegadele ei antud palju ruumi. Seetõttu jäi aega veel lõpuks mängida ja tantsidagi. Kõik voolas elavalt, vigadeta, rõõmsa meeleoluga. Valitses täielik Emapäeva rõõm.

K. L.

Tallinna Emapäeval annetati peavanemale Ungari väliskülaliste märk.

Emapäeva pühitseti Tallinnas skautide ja gaididega ühiselt 9. dets. realkooli ruumes. Avakõne pidas peastaabi ülem h-ra Hünerson, millele järgnes päevakohane laul „Ema süda“. Loeti ette peavanema ja maleva vanema päevakäsud, mille järele maleva vanem andis üle maleva juhile ja tema abile nskm. tunnistused, kahele skautidile e-sk. märgid ja kümnele hoolsusmärgid. Välissekretär h-ra Rautsmann andis üle peavanema N. Kann'ile Ungari skautide peavanema poolt saadetud kõrgema väliskülaliste märgi ja samuti Ungarist saadetud huvitava rohututi, mis kantakse kaabul.

Eeskavas olid ettekanded õige mitmekesised, pärast seda tants ja ringmängud. Kõrvalruumides oli avatud traditsiooniline skauttööde näitus, mida külastati rohkearvuliselt ja elava huviga. Ilmunud oli õige rohkel arvil emasid, skaute, gaide ja nende sõpru, nõnda et ruumid kippusid jääma kitsaks. Üldiselt õnnestus pidustus igapidi hästi.

V. B.

Paide Emapäev sisuka eeskavaga.

Paides pühitseti Emapäeva 8. detsembril linna algkooli ruumes koos gaididega. Publiku osavõtt oli väga elav, mis näitab, et Paide skautluse vastu on poolehoidu.

Kava kestis kolm tundi ning oli väga mitmekesine ja huvitav. Koosnes maleva vanema hra Egloni kõnest, tervitustest emadele, päevakäskudest, rahvatantsudest, muusikalistest ja sportlikkudest ettekannetest. Kavade müügist saadud sissetulek — 10 krooni läheb kõik „Eesti Skauti“ tellimiseks kehvematele skautidele.

K-u.

Emapäeva pühitsemine Haapsalus.

Lääne skautide maleva pühitses Emapäeva 8. detsembril ühes gaididega kohalise kaitseliidu avarais ruumes. Pääle päevakohast kõnet malevanema h-ra Siltsi poolt, loeti ette peavanema päevakäsk. Järgnesid tervitused ja mõned ettekanded. Ametliku osa lõppedes asuti teelauda, mille korraldatud väledate gaidide kaasabil.

Vaheldudes laulude ja mängudega, möödus õhtu kiiresti. Oli juba kaunis hilja, kui kõlasid lõpuks sõprusringis särasilmil laulud skaudihümni lõppsõnad

„ . . . viimse veretilgani!“

Emapäev Valgas.

Valga skaudid ja gaidid pühitsesid Emapäeva 2. detsembril, mispuhul neid külastasid ka Tartu skautide maleva esitajad. Koosviibimine ühes teelauga kujunes õige südamlikuks.

SKAUTLUS SISERIIGIS

(Järg teiselt leheküljelt)

Kalevite kanged pojad Tartus.

Tartu skautide maleva esivõistlused ker-
gejõustikus korraldati 27. sept. — 3. ok-
toobrini. Osavõitjaid oli rohkesti — 16
hundipoega ja 41 skauti, kokku 57 võist-
lejat. Võistlustel püstitati skautide eri-
klassi poolt viis uut Eesti skautrekordi:
1. 100 m. — skaut Schüts 11,6
2. 1500 m. — skaut O. Valdner 4.55,8
3. 60 m. tõkkej. — nskm. H. Michelson 9,2
4. Teivashüpe — nskm. H. Michelson 3,15
5. Hoota kaugus — skaut Schüts 2,69
Rühmadest tuli 1. kohale — III rühm,
2. — V rühm, 3. — IV rühm. Hundipoe-
gadest 1. — II kari, 2. — I kari.

„Põhja-Kotkas.“

Sport Paide malevas.

Spordi suhtes ei või pidada Paide skaute
just mahajäänuks, kuigi siin puudub staa-
dion treeninguks.

Nii korraldas Paide skautide maleva sel-
sügisel 30. sept. Paide Vallimäel ker-
gejõustiku võistlused. Ilm oli võistlusteks
väga külm, mistõttu ka tagajärjed ei
kujunenud just hiilgavaks. Parimad teh-
nilised saavutused kujunesid järgmisteks:
60 m. — R. Laube — 8,1 s;
100 m. — Biiber — 12,1 s;
200 m. — Biiber — 25,9 s;
1000 m. — K. Matveiev — 5,31 s;
Kaugus — K. Matveiev — 5,39 m;
Kolmik — R. Laube — 11,80 m;
Kõrgus — R. Laube — 1,45 m;
Kuul — Biiber — 11,21 m;
Ketas — H. Messer — 31,50 m;
Oda — H. Messer — 39,18 m;
4×60 — võitis II rühm, ajaga 33,4.
4×100 — „ „ „ „ 56,2.
1500 m. — „ „ „ „ 5,04.

Punkte omandasid võistlustel: II rühm
— 33, hundipojad — 24, V rühm — 22
ja I rühm — 21 punkti.

Pääle kergejõustiku võistluste korraldas
maleva rühmadevahelised ping-pongi võist-
lused. Meistriks tuli nskm. R. Laube Hp.
I. karjast. Võrkpallis tuli meistriks I. rüh-
ma meeskond. Parimad sportlased oman-
dasid vastavad diplomid.

Uldiselt võib pidada võistlusi kordaläi-
nuks, arvesse võttes Paide Vallimäe kivi-
seid teid ja halba ilma. K-u.

Ka läänepoolsed spordivad.

Lääne skautide maleva korraldab pea
igal aastal kergejõustiku võistlusi. Kord
näitavad tagajärjed tõusu, kord jälle taga-

siminekut. Läänud kevadel, s. o. 1928. a.
korraldatud võistlused näitasid jälle tõusu,
ja võib loota, et tagajärjed eeloleval keva-
del veelgi paranevad. Mullustel võistlustel
purustati hulk maleva rekordeid, mis juba
püsinud mitmed aastad — nii võib jääda
tagajärgedega üldiselt rahule.

Võistluste saavutused:

100 m.	— 1.	V. Metsky	—	13,1 s;
"	— 2.	E. Sooman	—	14,5 s;
1500 m.	— 1.	H. Koppel	—	5:20,9 s;
"	— 2.	E. Sooman	—	5:38,7 s;
Kaugus	— 1.	V. Metsky	—	5,13 m;
"	— 2.	E. Sooman	—	4,38 m;
Kolmik	— 1.	V. Metsky	—	10,95 m;
"	— 2.	E. Sooman	—	9,89 m;
Kõrgus	— 1.	V. Metsky	—	1,50 m;
"	— 2.	M. Tamverk	—	1,35 m;
Teivas	— 1.	V. Metsky	—	2,48 m;
"	— 2.	M. Annok	—	2,00 m;
Kuul	— 1.	V. Metsky	—	12,28 m;
"	— 2.	E. Sooman	—	9,48 m;
Oda	— 1.	V. Metsky	—	36,88 m;
"	— 2.	B. Preimann	—	28,42 m;
Kranaat	— 1.	V. Metsky	—	56,37 m;
"	— 2.	E. Sooman	—	42,47 m.

„Võistlejate üldarv oli 15; nende hulgas
hulk lubavaid noori, kes eelseisvatel võist-
lustel oma nime juba kindlasti panevad
maksma. —Haavamägi—

Auhind parema teate eest langeb see-
kord Paide skautide malevale, kes saab
selle eest ühe k/aastakäigu „Eesti Skauti“.

Mitmed teated on pidanud väljajääma
käesolevast numbrist ruumipuudusel. Nen-
de hindamine sünnib järgmises numbris.

Nii töötame enda ajakirja kasuks:

Malevad	Liigete arv	Antavad		Antud	
		Telli- sed	Summa	Telli- sed	Summa
Lääne	62	39	19.50	17	
Narva	143	91	45.50	100	
Nõmme	125	79	39.50	23	
Paide	170	109	54.50	45	
Petseri	20	13	6.50	10	
Pärnu	36	22	11.—	37	
Rakvere	73	46	23.—	61	
Saare	106	68	34.—	19	
Tallinna					
„ skaud.	273	173	86.50	1	
„ hundip.	47	31	15.50		
Tartu	324	206	103.—	32	
Valga	76	49	24.50	29	
Võru	116	74	37.—	1	
		1000	500.—	375	

Nr. 5 ilmub 24. veebruaril 1929 a.